

Старко О.Л., к.ю.н., доцент,
Східноєвропейський національний
університет ім. Л. Українки, м. Луцьк, Україна

Колмиков В.В., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ПРО ЗАБОРОНУ ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН

Розбудова громадянського суспільства та вибір українським суспільством демократичних форм соціальної організації зумовлює потребу дослідження сучасних суспільних процесів. Адаптація вітчизняного законодавства до європейських стандартів сприяє вдосконаленню та прийняттю нових нормативно-правових актів, що регулюють різноманітні форми діяльності громадських формувань України, серед яких провідну роль відіграють громадські об'єднання. Проблемні питання нормативно-правового регулювання громадських об'єднань докладно не досліджено у вітчизняній науці. Це спричинено прийняттям та набуття чинності новим Законом України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 року. До часу набуття чинності зазначеним актом окреслені правовідносини врегульовував Закон України «Про об'єднання громадян» від 16 червня 1992 року (втратив чинність від 01.01.2013). З метою припинення незаконної діяльності об'єднання громадян ст. 28 Закону України «Про об'єднання громадян» встановлювала за порушення законодавства такі стягнення: попередження, штраф, тимчасова заборона (зупинення) деяких видів діяльності, тимчасова заборона (зупинення) діяльності, примусовий розпуск (ліквідація) [3].

Відповідно до Закону України «Про громадські об'єднання» від 22 березня 2012 року такі об'єднання можуть функціонувати як юридичні особи, легалізуючись за допомогою державної реєстрації, так само як колективні утворення без статусу юридичної особи, що варто враховувати під час розгляду їхньої адміністративної відповідальності. До громадських об'єднань можна застосовувати лише єдине стягнення – заборону його діяльності. Заборона громадського об'єднання має наслідком припинення його діяльності у порядку, та виключення з Реєстру громадських об'єднань. Тому у разі прийняття рішення про заборону громадського об'єднання майно, кошти та інші активи громадського об'єднання за рішенням суду спрямовуються до державного бюджету [2]. За чинним законодавством громадське об'єднання може бути заборонено судом за позовом уповноваженого органу з питань реєстрації в разі виявлення ознак порушення громадським об'єднанням вимог статей 36, 37

Конституції України та статті 4 Закону України «Про громадські об'єднання». Примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України [1]. В науковій літературі виконання рішень про заборону діяльності об'єднань громадян має свої особливості та відноситься до особливої категорії рішень у немайнових спорах. Загальні умови виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення регламентовані ст. 75 Закону України «Про виконавче провадження». Виконання рішення про заборону діяльності об'єднання громадян здійснюється на підставі виконавчого документа про примусовий розпуск даного об'єднання громадян.

Відповідно до ст. 25 Закону України «Про виконавче провадження» державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий документ і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення такого документа до виконання, він відповідає вимогам і пред'явлений до виконання до відповідного органу державної виконавчої служби. Державний виконавець виносить постанову про відкриття виконавчого провадження та надає боржнику строк для добровільного виконання. Стадія добровільного виконання рішень відіграє важливу роль в немайнових спорах, так як метою її є вжиття всіх законних способів для виконання зазначених вимог рішення. Державний виконавець повинен витребувати від керівників або засновників об'єднання громадян оригінали свідоцтва про державну реєстрацію та статуту об'єднання громадян, документи органів внутрішніх справ, які підтверджують знищення печаток та штампів, дані від банківських установ про закриття рахунків, акт із податкової інспекції про здавання звітності керівним органом об'єднання тощо. У разі невиконання зазначених вимог державний виконавець сам уживає заходів до виконання (вилучає свідоцтво, статут, печатку, штамп; свідоцтво та статут передаються легалізуючому органу, печатка та штамп — до органів внутрішніх справ тощо). Про виконання рішення про заборону діяльності державний виконавець складає акт, який підписують державний виконавець і представник легалізуючого органу. Копії акта надсилаються до суду, який постановив рішення та легалізуючому органу, після чого виноситься постанова про закінчення виконавчого провадження. У разі якщо боржник самостійно не сплачує виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій та накладені на нього штрафи. Державний виконавець примусово стягує виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій та накладені на боржника штрафи одночасно із виконанням такого рішення. Після завершення виконавчого провадження з виконання рішення, за яким боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, якщо виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій,

штрафи не стягнуто, державний виконавець відкриває виконавчі провадження за відповідними постановами та вживає заходів примусового виконання рішень, передбачених законом, шляхом звернення стягнення на кошти та інше належне боржнику майно [4]. Тому виконання нового закону вимагає прийняття поправок до інших законів України. Оскільки, врегульований законом порядок дій державного виконавця є підґрунтям для ефективного виконання рішень про заборону обмежень діяльності громадян.

Література

1. Про виконавче провадження: Закон України від 21.04.1999 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2013. - № 24, ст. 207.
2. Про громадські об'єднання. Закон України від 22.03.2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2013. - № 1, ст. 1.
3. Про об'єднання громадян: Закон України від 16.06.1992 р. (Закон втратив чинність 01.01.2013) // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - № 34, ст. 504.
4. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень: затв. Наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 р. // Офіційний вісник України від 17.04.2012 – 2012 р., № 27, стор. 23, ст. 1018.

УДК 346.1:346.9 (043.2)

Чуднівєць П. В., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: **Армаш Н.О.**, д.ю.н., доцент

ПОНЯТТЯ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВИХ САНКЦІЙ У КОНТЕКСТІ ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Невиконання або неналежне виконання господарських зобов'язань тягне за собою настання відповідальності суб'єктів господарювання. У сучасному світі господарсько-правова відповідальність посідає важливе місце у регулюванні відносин між суб'єктами господарювання для досягнення найбільшого ефекту у розвитку економіки.

Господарсько-правова відповідальність – багатоаспектне поняття, яке відіграє важливу роль у механізмі правового регулювання господарських відносин.

Проблеми співвідношення господарсько-правової відповідальності та санкцій розглядалися у працях Ю.П. Битяка, Р.Ф. Гринюка, М. Гусака, Л. Музики, Д. Прядка, О.М. Вінник, В.С. Щербини, В.К. Мамутова.

Метою статті є визначення поняття господарсько-правових санкцій у контексті господарсько-правової відповідальності.

Термін «санкція» є явищем багатоаспектним. Так, Господарський